

[Per Federspiel.]

der de næste 20-25 år vil blive stillet til produktionen, og det er derfor i allerhøjeste grad vigtigt, at vi ikke forsømmer nogen lejlighed til at udnytte alle de muligheder, der kan være for at sikre fremtidens forsyning med atomenergi.

Med disse betragtninger kan jeg på mit partis vegne anbefale ratifikationen af denne statut.

Ole Bjørn Kraft: Efter den udførlige skriftlige redegørelse, som den højtærede minister har givet, og efter de ordførertaler, der allerede er holdt, vil der ikke være nogen grund til for mig at gå i detaljer med hensyn til ratifikationen af denne overenskomst, så meget mindre som forholdet er det, at enten må man acceptere den, eller også må man lade den ligge. Der er for mig ingen tvivl om, at vi skal ratificere denne overenskomst om atomenergiorganisationen, og at den vil indebære betydelige fordele også for vort folk og vort land.

Jeg vil imidlertid gerne benytte denne lejlighed til at fremsætte nogle mere generelle betragtninger, fordi man efter min opfattelse må se denne nye verdensorganisation som et led i et nyt verdenssystem, der er i færd med at blive opbygget. Dets konturer er endnu svage og uklare, men de tegner sig med stadig større tydelighed, og jeg er overbevist om, at de kommende år vil se en videre udvikling af det, som allerede nu er begyndt. Det er nemlig nødvendigt for folkene og for deres ledere at erkende, at nationernes gamle måde at leve sammen på, de gamle samfundsformer dem imellem, nu er utilstrækkelige og utidssvarende og må ændres, hvis ikke stor og måske ubodelig skade skal ske for jordens folk. Der er to årsager hertil. Den ene er den kendsgerning, at jorden er skrumpet ind, at den så at sige er blevet meget, meget mindre, end den hidtil har været, derved at vi har ophævet afstandene på så mange måder, og dette har medført, at jordens folk har fået fælles skæbne. Det vil sikkert i stigende grad gå op for alle, at ingen kan leve isoleret, og at hvad der hænder det ene folk, også vil hænde det andet. Spørgsmålet er blot: hvilken skæbne? Den anden årsag er grundlaget for det, som vi her beskæftiger os med, nemlig opdagelsen af

muligheden for at frigøre atomenergien. Det er måske et banalt udtryk, men forholdet er faktisk det, at verdens folk lever i skyggen af det paddehattebillede, som eksplosionen af atombomberne tegner mod himmelen.

Jeg vil gerne for mit vedkommende understrege, at dette ikke alene kan give os anledning til en i høj grad berettiget frygt, men denne mulighed, vi har fået for at frigøre atomenergien, kan også give anledning til håb, thi i materiel henseende kan der, hvis jordens folk kan enes om udbygningen og udnyttelsen af denne energi på rette måde og om at forhindre dens anvendelse til ødelæggelse, på denne basis skabes en mulighed for en levestandard, som jordens folk aldrig tidligere har kendt, og som i særdeleshed for de underudviklede folk vil betyde et næsten ufatteligt fremskridt. Noget andet, som også giver anledning til håb, og som naturligvis må ses i lys af den frygt, der eksisterer, er, at jordens folk under tryk af truslen om den fuldstændige udslettelse og nødvendigheden af at undgå dette kan tilpasse sig og skabe nye vilkår — med andre ord, at vi under trykket af nødvendigheden kan skabe en ny verdenspolitisk etik, der fordømmer magtanvendelse i den gamle form. Der ligger i den udvikling, vi er inde i, det forhåbningsfulde, at her kan vi se spiren til den gamle magtpolitik endeligt. Vi må erkende, at den er urealistisk og uvirkelig i skyggen af paddehatten. Den må erstattes af en ny ånd, en ny måde for folkene at leve sammen på. Det finder forskelligt udtryk, det finder stærkt udtryk i de bestræbelser, der for tiden udfoldes for at få skabt en virkelig kontrolleret, holdbar, virkelighedsbetonet nedrustning, der må omfatte alle former for våben. Der er god grund til de utrættelige bestræbelser, som her udfoldes, som desværre endnu har givet for få og svage resultater, men som er under udvikling. Det andet, som er lige så vigtigt, er, at den nye etik, som jeg taler om, finder udtryk derigennem, at de stærkere stater kommer de svagere stater til hjælp.

Det er i virkeligheden i den verdenspolitiske udvikling noget ganske nyt: den tankegang at det er en moralsk forpligtelse for dem, der er stærkere og er i besiddelse af rigdomme eller viden eller teknik, som de